

RAZLIČITO.

Paleolitički čovjek i njegovi suvremenici iz diluvija u Krapini u Hrvatskoj.

Ostataka skeleta diluvijalnoga čovjeka malo je poznato, a i ono što je poznato, ili je slabo konservirano (Dupont-ov nalaz g. 1865, Maškini nalazi u Predmostu 1894) ili je dvojbene starosti (lubanje od Olmo-a i Egisheim-a; lubanja nađena 1883 u Hussovitzu; ostaci čovjeka, nađeni 1885 kod Crvenog brijega u Moravskoj) ili se učenjaci ne slažu gledom na starost (prof. Virchow i prof. A. Makowsky o ostacima čovjeka, nađenim u Brnu 1891), ili napokon potječe od anormalno razvitih individua (Maškin nalaz u Šipčanskoj špilji g. 1880).

Od svih ovih do otkrića krapinskih kulturnih slojeva poznatih ostataka čovjeka najvažniji je, jer je nedvojbena diluvijalan, onaj fragmenat bez-zube doljne čeljusti, što ga je 1865 našao Dupont na lijevoj obali Lesse; zatim srednja čest doljne čeljusti sa 6 zuba, koju je 1880 našao Maška u Šipčanskoj pećini i koja je po Virchovu od individua, koji je bolovao na retenciji zuba; pak 1891 u Brnu nađeni ostaci, koji su umjetno pobojadisan crvenom bojom, što se je moglo učiniti istom onda, kada su kosti bile macerirane i prije nego što su u zemlju dospjele. Upozorujući Virchow na slične običaje modernih divljaka drži, da je brnsko nalazište neolitično grobljište, dočim Makowsky ne dvoji o diluvijalnom karakteru ostataka.

Toliko se je znalo iz anthropologije diluvijalnoga čovjeka, dok nije u augustu 1899 profesor dr. Dragutin Kramberger-Gorjanović u krapinskom ležištu sisara (imenice *Rhinoceros tichorhinus* i *Bos primigenius*), koje je već 4 - 5 god. poznato, otkrio kulturne slojeve, koji su se pokazali, pošto je kroz to vrijeme iz ležišta izvezeno mnogo pijeska u građevne svrhe. Ovdje nađeni ostaci diluvijalnoga čovjeka odlikuju se time, što su od sasma normalnih individua, brojem važnih i dobro sačuvanih komada znatni dijelovi, i što imaju neke biljege, koje ne opažamo na skeletu

recentnog čovjeka i koje daju priliku u nekoliko študirati osteologiju diluvijalnoga čovjeka. Te okolnosti, zatim mjesto i položaj nalazišta pak društvo, u kojem se tuj čovjek pojavljuje, čine, da je Krapina jedno od najklasičnijih poznatih nalazišta te vrste u opće.

Krapina, poznata po celom svijetu svojom bajoslovnom prošlošću, leži u romantičnoj erozijskoj dolini, koje se postanak ima svesti na geološke prilike onoga kraja. O trias Strahinjšćice (dijela Ivančice) oslanjaju se s južne strane izvrsnim ugljenom bogate, valovito savijene akvitauske naslage, na kojima leže preko 400 met. uzdižuće se mediteranske obalne taložine, tvoreći brjegove Šušelj-brijeg i Tri kralji. Među ovim brjegovima leži trgovište Krapina, a sami brjegovi sastoje od konglomerata, pješčenjaka i vapnenaca. Ovi konglomerati, dotično krupni pješčenjaci tijesne krapinske doline od najveće su važnosti za samo ležište. O te morske taložine oslanjaju se brakične, t. zv. sarmatske, a onda vrlo debele pontičke naslage.

Spomenuti morski konglomerati brazde od zapada na istok, a padaju na jug pod kutom od 22°. Pošto su tektonski odnošaji pokazali put potoku Krapinici, tekao je on prema jugu erodirajući malo po malo podatne taložine i udubljujući si korito do današnjega nivoa. Dok je potok Krapinica tekao preko 25 m. nad današnjim svojim nivouom, stvorio je na desnoj svojoj obali u brijegu Hušnjakovo erozijom pećinu u krupnom pješčenjaku, t. j. potprao je krupnopješčanu stijenu. Na podu te pećine taložio je potok krupni svoj nanos, više manje zaobljene valutice, a poslije, kad se je potočna struja radi udubljiivanja korita od pećine otklonila, taložio je samo pijesak i mulj. Pošto se je potok već tako bio urezao, da voda nije dosizala pećine, taložio se je na pijesak i mulj eluvium, t. j. djelovanjem atmosferilija trošila se je nadviseća stijena pješ-

čenjaka, i malo po malo ispunjao cijelu pećinu, dok ju nije ispunio i time stvorio do 8 m. visok pješćani nasloj. U tom pješćanom nasloju vidi se 9 zona sa poviše slojeva. Ti kulturni slojevi jesu tamne mrke pruge od sprženoga pijeska, drvenog ugljena i pepela sa dijelom čitavim, dijelom slomljenim, dijelom sprženim kostima životinja i čovjeka (u četvrtoj zoni) i sa kamenim oruđem, što je jasan znak, da su ljudi, a i neke životinje (*Ursus spelaeus*) za vrijeme tvorbe eluvija u pećinu po više puta zalazile i u njoj se zadržavale.

Počam od krupne potočne naplavine, pa kroz cijeli nasloj nalazi se ostataka od sada već izumrlih životinja: *Rhinoceros tichorhinus* (nosorog), *Ursus spelaeus* (špiljski medvjed), *Bos primigenius* (bivol), u 1. zoni *Castor fiber* (dabar), a *Homo sapiens* (čovjek) u 4. zoni.

Uz pripomoć trgovišta Krapine započelo je eksploatiranje ležišta početkom rujna 1899, te je kroz 33 dana iskopano do 2000 kostih spomenutih sisara i do 600 komada raznovrsnoga kamenoga oruđa.

Položaj i stanje ovog ležišta, pak *Rhinoceros tichorhinus*, *Ursus spelaeus* i *Bos primigenius*, s kojima krapinski *Homo sapiens* u društvu dolazi, govore, da je taj čovjek diluvijalan; primitivno kamenito oruđe, jedino orudje, kojim se je on služio, govori, da je živio u palaeolithskoj eri, a iz prisutnosti već spomenutog *Rhinoceros tichorhinusa* i *Ursus spelaeusa* slijedi, da je živio u jednom od najdubljih, dotično najstarijih odsjeka palaeolithske ere, u njenom drugom odsjeku koji Mortillet krsti imenom „moustérien“.

Ostaci krapinskoga palaeolithskoga čovjeka nađeni su u 4. zoni, ali na žalost, sve što je nađeno, našlo se fragmentarno. Najbolje sačuvani komadi jesu: komad lijeve donje čeljusti sa 5 zubi, komad lijeve gornje čeljusti sa 6 zubi, komad lijeve gornje čeljusti sa 4 zuba, uz to nekoliko kostiju os temporale sa *processus mastoideus* do 80 različitih zubi, fragmentata od kralježaka, jedan prsti više slomljenih komada lubanjskih kostiju.

Što se tiče jakosti, forme i prognathnosti, slažu se čeljusti, što su ih našli Dupont i Maška, sa čeljustima iz Krapine, ali je novo to, što se na čeljustima krapinskoga palaeolithskoga čovjeka vidi jasno, kako i u

koliko se je diluvijalni čovjek od recentnoga razlikovao nekim osteološkim osobinama.

Sve te osteološke osobine, očito su uvjetovane životnim prilikama, jer je diluvijalni čovjek sve one poslove, koje mi s toliko pomagala obavljamo, obavljao zubima i rukama.

Uz ostatke čovječjega skeleta, nađeno je i tragova njegova rada. Kroz svih devet zona nalazilo se je krhotina od kremenja, jaspisa, opala i bjelutaka uz nekoliko komada krupno obrađenoga oruđa. Sve je to oruđe vrlo primitivno, jer su toli nožići, t. j. jednostavne, duguljaste oštrosrhe krhotine, ili strugala t. j. obično nešto veći i jači, na jednom ili dva srha prikvrćani komadi, kojima je obično prikvrćani srh zaokružen. Najveći su komadi dugi 90·5 mm. Oruđe je to učinjeno od potočnih valutica, koje je Krapinica donosila iz susjednoga Strahinja, gdje ima eruptivnog stijena, jaspisa i opala. Kako je čovjek bio goloruk, nije ni mogao rabiti drugo kamenje, nego ono, što mu ga je voda nanosila.

Krapinski palaeolithički čovjek bio je sigurno vrlo mišičast, dakle jak, a inače sasvim normalno građen bez ikakvih pitheoidnih obilježja. Po tom je, oslanjajući se i na druge okolnosti, opravdano misliti, da je čovjek već i za tercijera živio. Za cijeloga se je života borio za egzistenciju, bilo da si lovom pribavi nužnu hranu, bilo da se obrani od divlje zvjeradi: medvjeda i vuka, a prilikom i od susjeda, suvremenoga čovjeka. Špiljicu u Krapini redovito je posjećivao, tamo si vatru ložio, grijao se i pripravljaio svoju primitivnu hranu i oruđe. On bi i na dulje vremena izbivao od svoga redovitoga nastaništa, a zalazile su unj životinje, imenice medvjed. Medvjedu se je čovjek valjda ugibao, jer se nije našao nijedan nerabljen medvjedov zub, već do korjena oglodani zubi starih exemplara. Sa susjednim stanovnicima živio je očito u neslozi, jer čini se, da je bio anthropophag, za što govore spaljene kosti lubanja i ekstremiteta razno starih individua, nađenih u ognjištu.

Primitivno kamenito oruđe jednako kroz cijeli nasloj, koji je za svoj postanak trebao nesumljivo dugačak niz godina, jasno nam govori, kako krapinski palaeolithički čovjek, kroz cijeli moustérien nije u kulturi ni najmanje napredovao.

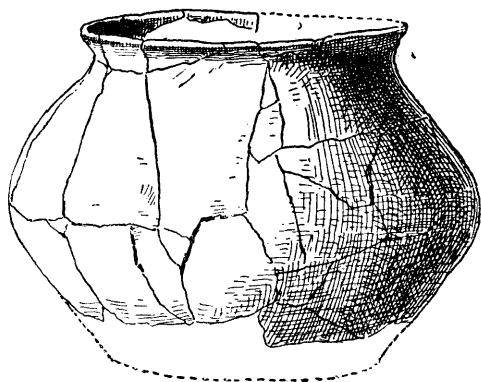
Po predavanju prof. dra Gorjanovića

Stj. Osterman.

Našašća ostanaka prehistorijskoga doba u Kutjevačkoj okolici.

Skupno našašće madžarskih novaca XV. i XVI. vijeka.

Kutjevo 15. veljače 1900. Uveden od Vas veleučeni gospodine tek pred dvije godine u misterije arheologije prigodom slučajnoga našašća jednog zlatnog novca od Theodosija I, tražio sam isprva samo razloge, koji su prinukali duhovitoga onoga poznavaoća požeškoga kraja, koji je od Rimljana izvodio naziv za ovu dolinu „Vallis aurica“. Smiješio sam se prije tome pridjevku, kad bi goder prošao požeškom dolinom, jer nigdje ne vidih vidljivih dokaza bivšemu životu rimskomu! . . . Sada pako, otkako sam naišao, kako već izvjestih, na rimsku jednu cestu, koja je

Sl. 96. Prehistorijska urna iz gradine povrh Mitrovca kod Kutjeva.

vodila iz Siscije u Mursu, i kada sam našao tragove rimskim stacijama i utverdama, i kada sam otkapao u Treštanoveima velik dio jedne rimske kuće, rado vjerujem, da je naš požeški kraj živio živim životom za doba Rimljana. Što više, po mjerodavnim našašćima pošao sam već i dalje, tako da to i vjerujem i za vrijeme prije i poslije doba rimskoga!

Tako mi je evo résumé dvogodišnjega rada taj, da po našašćima zaključujem, da je u svoj požeškoj dolini bilo vječnog neprekidnog kulturnog žića. U ovom je kraju nedvojbeno živilo i radilo ljudsko biće u svim perijodama prehistorijskoga života; rimski veterani širili su i ovdje rimsku kulturu, teški valovi sredovječnih poplava divljih naroda zakopavali i uništavali su i ovdje prvi kulturni napredak čovječanstva, a konačno je turska divljač, turska neman izbrisala i posljednje kulturne ostatke minulih stoljeća . . . Pa naravno da je i priroda u nesmiljenoj svojoj

bezobzirnosti potpomagala ovo uništavanje pokrivajući travom, šikarjem, ako ne i šumom, što je stvoreno u zori ljudske prosvjete — a što je uništio sredovječni vandalizam naroda.

Dok sam još prije izvješćivao opširnije o našašćima rimskoga doba, radujem se, što mogu danas da izvjestim o tragovima iz prehistorijskoga vremena. Šaljem Vam naime posudu (sl. 96.), koja je nađena nad selom Mitrovcem, iz koje perijode potječe, imat ćete Vi da opredijelite. Pošto je cijela ta točka neobično zanimiva prilazem ujedno i točan nacrt iste tim više, što držim, da se taj nalazimo na nekakvom „centralnom groblju“ naselbina cijele ove okolice. To je grobnica onih vrlo trijeznih naroda, koji su spaljivali svoje mrtvace i pepeo sahranjivali u posudama, a da nijesu priložili mrtvacima nikakvih uresa ili milodara. Baš šteta, što je mene zadesila tako nezahvalna perijoda za otkrivača; kasnije su perijode u tome pogledu na radost onima, koji se time bave i na sreću po znanost, mnogo zahvalnije.

Da smo na grobnici, jasno se vidi, jer visa nije naravna, nego je kosa umjetno otkopana, tako da se po sredini proteže znatna terasa, koja je nagomilana, i potočnim kamenjem obložena. U ovom nasipu nađena je priposlata Vam posuda! Kako se je ovdje naišlo na bezbroj odlomaka posuda, a što je osobito znamenito, da su ovi odlomci posebnog oblika poput zdjele u kojima je nađen i pepeo — nebi se znalo na što drugo zaključivati nego na groblje.

Odlomci nađenih posuda vrlo su raznovrsni. Ima ih jednostavnih od proste ilovače, a i lijepo izreskanih, šarenih i od bolje surovine — ali što je osobito karakteristično, sve su posude izradene prostom rukom — dakle ne na lončarskome kolu.

Osim ovih posuda pronađeno je i nožića iz kremenca, dva svrdla iz kamena, dva odlomka jelenovoga roga, ostanaka drvenoga i hrastovoga ugljena, kostijuh životinja, malenih uteza iz gline — ali sve bez ikakvog traga kakove kovine.

Zaključiti na starost ove grobnice, to jest iz kojega li prehistorijskoga perijoda potječe, ne bih se osudio. Da sam naišao na kakov predmet iz kovine, mislio bih na bronsano doba, ali kako se to nije dogodilo i kako je naokolo nađeno jasnih tragova naselbinama iz kamenoga doba, moglo bi biti i to nalazište iz kamenoga doba.

Najznatnija od spomenutih obližnjih naselbina

jeste ona posrijed vlastelinskoga vinograda kutjevačkog i ona na „Lončarskom visu.“ — Prva se nalazi nad samim Kutjevom, a pretražena je sva rigolanj m. Dočim je nadeno kojekakvih predmeta koji nedvojbeno dokazuju, da je i ovaj kraj imao svoje prehistorijsko kulturno doba — nijesam naišao na nikakove grobove! S toga mi se naravno namiče pitanje — kamo su mrtvaci?

Druga jeste ona u okolici terciarnoga vulkana „Lončarska vis“ — a u puku zove se kremenite. Kako narod u suhoj trijeznosti obično najbolje nadijeva imena, tako je i tuj našao pravo odgovarajuće ime. To je naime baš pravo skladište kremenata, pa je kao takovo služilo i u prehistorijsko doba. Baš ovo mjesto bilo je preznamenito stjecište svijuh naselbina ovoga kraja. Ovamo su ljudi iz cijele okolice dolazili, da se opskrbe materijalom, iz kojega će si načiniti razne sprave za svagdanju potrebu. Jedan mi vlastelinski činovnik tvrdi, da je pred nekoliko godina ovdje naišao na radilište sa bezbroj komadića kremenata, izradenoga u prerazne oblike. Tragovi dokazuju dakle, da se je tuj lomilo, kidalo, lupalo sa kamenitim čekićima, sjekirama itd. itd., pa nema dvojbe, da je to bio „kamenolom“ prehistorijskih naroda! (Valjalo bi ga svakako energično potraživati i naći. Op. ur.)

Zanimivo bi bilo znati, kako je daleko djelovala ova žila kucavica prehistorijskog života? Po dosada nadenim tragovima svakako i u okolišne nizine, valjda i na naselbine uz pritoke Save, s kojima su možda brđani izmjenjivali izradeno oruđe za ribe i ine darove pritoka Savinih. Moje nastojanje, da nadem vjerojatnih tragova i dokaza i ovim naselbinama, nije posve uspjelo, ali nije niti ostalo bez spješno. Našao sam naime u Dragaulugu vanredno zanimivih tragova, pa ima opravdane nade, da će nam i ova točka požeške nizine podati krasno gradivo za upoznavanje prastarih kulturnih prilika ovoga kraja. I na ovom poslu me za sada drži živa nada, da će me i tuj potpomoći sretni koji slučaj, koji nam je već mnogu vrijednu uspomenu dobacio u ruke, pa da će mi pomoći, da otkrijem neudano bajne tajne pravremenu, utonulu u vječnosti!

Toliko iz prehistorijskog doba, a sada još

jednu vijest o našašću novaca iz konca XV. i prve polovice XVI. stoljeća. Taj je nalazak tim zanimiviji, što su novci nadeni prigodom otkapanja spomenute „mitrovačke grobnice“. Tom su prilikom radnici naišli na lonac, u kojem je bilo 1014 denara, i to od kraljeva: Matije Korvina (1458—1490) 433 kom., Vladislava II. Jagelonca (1490—1516) 510 kom., Ljudevita II. (1516—1526) 30 kom., te izlizenih 41 kom.

Dao sam cijelo ovo našašće sustavno pregledati komad po komad, te sam konačno polučio slijedeću zbirku denara: Od novaca Matije Korvina bilo je sa slijedećim znakovima: B— č , B ili R— † , C— † , K— $\bar{A}$, K— H , K— G , K—V, K— G , K—K, K— Q , K— $\frac{P}{V}$, K— $\frac{P}{\text{B}}$, K— $\frac{V}{A}$, K— G^k , h— X , h— U , S—? Ukupno uvršteno je u moju zbirku od gornjih znakova 47 vrstih, od 5 ako ne 6 raznih kovnicah, sa 21 različitim kovnim znakom. Od novaca kralja Vladislava II. Jagelonca, imadem u zbirci ove znakove: h— Ω , K—G, K—H, K—h, K— $\frac{M}{A}$, K— $\frac{M}{B}$, K— $\frac{S}{\text{G}}$, K— Q Ove su vrsti bez godišta, a nadalje imade ih sa znakom K—G, ali u reverzu je zabilježena godina, i to godine počam od 1503 do uključivo 1516. Ukupno ih imade 72 vrsti. Konačno bijaše od novaca Ljudevita II. 14 vrsti, i to svi sa kovnim znakom K—G, ali samo su godine 1516 do uključivo 1521, pa onda godine 1525 i 1526 zastupane.

Preobilna ova razlikost potječe poglavito iz primitivne pripreme i iz nedostatnoga stupnja, u kojem je tada bilo kovanje novaca. Samo iz ovoga se razloga dadu protumačiti gore navedene mnogobrojne varijante, koje baš nijesu strogo znanstvene, jer ne leže u drugome, nego u najfinijim nuancama, koje se pojaviše u razlikama slika i napisu u averzu i reverzu pojedinoga novca.

Moje zanimanje za sve spomenike prošlosti u požeškoj dolini zanjelo je već mnogoga prijatelja te lijepe i važne znanosti, pa se nadam, da budnoj pazljivosti svijuh nas ne će izbjeći nijedan ma i najmanji odlomak gradiva iz svakako bujnoga života prošlosti naše „Vallis aurea“.

Milan Turković.

Gradine na Vuki između Nuštra i Gaboša.

Prigodom regulacije Vuke, koja se energično i sa veoma povoljnim uspjehom provela, naišlo se je na više točaka, koje su nekada nastavane bile. Sva ta mjesta, koja se prikazuju kao mali

ponajviše ošančeni brježuljci uz korito potoka ili u njegovoj neposrednoj blizini, narod obično nazivlje „gradinama“, a nema nikakvih ili gotovo nikakvih predaja koje bi se bavile njihovim po-

stankom ili njihovom prošlošću. Ovakovih „gradina“ po Slavoniji ima veoma mnogo, sigurno znatno više nego što danas ima nastavnih sela. Sve su smještene ili na mjestima, koja su već od naravi dovoljno zaštićena (n. pr. u barama, na brdima) ili su od ljudske ruke tako udešene, da su se lako braniti dale. Ove slavonske gradine potječu iz veoma raznih razdoblja. Nekoje, i to većina, nisu drugo nego omanja kućišta ili selišta, na kojima je čovjek prebivao u mlade kameno (neolitičko) doba. To nam dokazuju mnogobrojni predmeti od kremena, kamena, kosti, ulomci zemljanih posuda itd., na koje se kod obrađivanja takovih gradina nailazi. Utvrđene su tačke u nepristupnom močvarnom terenu u Slavoniji služile kao najsigurnija zakloništa i u historičko doba, te se je na njima stalno prebivalo valjda sve do kraja XVII. vijeka. Baš za područje Vuke znamo, da su se tu u Augustovo doba borili panonski urođenici protiv Rimljana¹ i da je bilo zakloništem Gepida.² U srednjem je vijeku posvuda vladala tolika nesigurnost, da se je čovjek od razbojnika ili neprijatelja mogao barem donekle sigurnim čutiti samo u tomu slučaju, ako bi što bolje zapriječio pristup od svoga prebivališta. Mnoga su si gospoda stoga sagradila svoje zamke na nepristupnim gorskim glavicama ili po močvarama, a sudeći po nazivima „turska gradina“, na koje po Slavoniji nailazimo, vjerovatno je, da su se u tim „gradovima“ kasnije ugnjezdili i turski gospodari. Karakteristični su takovi sredovječni „gradovi“ posrijed bare n. pr. Kolodžvar blizu sela Jovanovca kod Osijeka i razvaljena gradina u bari, što ju tvori jedan potok južno od sela Levanjske varoši kod Đakova. Za potonju držim, da će biti identična sa gradom Ivanićem, o kojem popis Đakovštine od g. 1702³ veli: „Jošte grad ovdena kod sela u staro vrime jest bio Ivanić zvan, od kojega jošte zlamenje stoji i nahodi se.“

Bilo je predvidjeti, da će se prigodom regulacije Vuke naići na tragove starih selišta i naći raznovrsnih starina. U zimi 1897/8 zaista se i razneo glas o veoma važnim našašćima, koja da su se učinila kod Gackulje blizu Nuštra. Pričalo se je, da se je tamo iz korita potoka izvadio vrlo lijepo urešen drveni čamac i mnogo drugih zanimivih predmeta. Žalibože se taj glas nije obistinilo.

Kada sam u jeseni 1892. posjetio građevnu pisarnu poduzetništva u Gabošu, upozorio me je

g. nadinžinir Stepnišek, koji regulaciju nadzire na sva mjesta, gdje se je tečajem radnje naišlo na „gradine“ i pokazao mi sve, što se je kod njih našlo. Neke su od tih naselbina meni, koji sam iz onoga kraja rodom, već poznate bile.

Ošaćena jedna gradina nalazi se na desnom brijegu Vuke kod osamljene krčme Gackulje blizu Nuštra. Kraj nje sam već davno opazio jedan prosek, kojim se je spuštala stara jedna cesta do Vukine razine, te ne može o tomu biti sumnje da je tu negda bio most, valjda drveni, preko kojega je cesta prelazila. Trag toj cesti, koji ima posvema značaj rimskih cesta, opazio sam u neposrednoj blizini ove gradine kod obližnje kapele, gdje su ju prosjekla dva šamčića novijega vremena. Ta cesta leži u potezu rimske ceste, koja je spajala Cibalae (Vinkovci) sa Mursom (Osijek), te morala baš negdje kod Nuštra prelaziti preko Vuke. Meni se čini posvema vjerovatnim, da je ona prelazila baš kod ove gradine kod Gackulje, koja je valjda služila kao neka mostna utvrda ili straža. Za rimsko doba govori u ostalom i činjenica, da su se u obližnjim vinogradima kod obrađivanja već češće našli pojedini antikni novci, među ostalim jedan zlatan novac bizantskoga cara Zenona. Nije naravno isključena mogućnost, da se je tu i u neolitičko doba stanovalo, ali ta moja pomisao za sada još nije tamo nađenim predmetima, kojih dosele još nitko ni tražio nije, potkrijepljena. U samoj Vuki prigodom regulacije nađeni predmeti (više željeznih mačeva od prilike iz XVII. vijeka, jedan buzdovan, konjske potkove, stremenovi, mamuze i drugi predmeti) dokazuju, da je to mjesto još i u razmjerno dosta kasno doba naseljeno bilo.

Jedno 2.5 km. istočno od Tordinaca nalazi se na lijevom brijegu Vuke „turska gradina.“ Opravdanost toga naziva dokazao bi tamo nađen lijepo sačuvan željezni mač od prilike iz XVII. vijeka i drven buzdovan, u koji su zabijeni kovani željezni čavli. U građevnoj pisarni u Gabošu sam međutim vidio odavle potičućih predmeta, koji svjedoče, da su se tu kasniji žitelji (recimo Turci) naselili na točki, koja je već u mnogo davnije doba, od prilike 1000 godina prije Krista, nastavana bila. Ti su predmeti bodež i srp t. zv. bronsanoga doba. Bronsani bodež, 0.138^m dug sa najvećom širinom od 0.03^m kod drška, ima uzduž po srijedi jedno rebarce. Držak je bio od

¹ Dio Cass. LV 32.

² Panegy. Theodorico regi ap. Sirmund p. 1600 -- 1601.

³ Smičiklas Dviestogod. oslob. Slavonije II. str. 323.

drveta ili kosti, ter je negda sa dva čavla bio pričvršćen. Bronsani srp od 0·172^m najveće duljine i 0·09^m najveće visine ima ponešto van izvinut šiljak. Na gornjem vanjskom kraju drška nalazi se kuka, koja je za to služila, da se srp na držalu bolje pričvrsti.

Treća gradina se nalazi na desnom brijegu Vuke blizu njezina zavoja, od prilike 1·5 km. sjeverozapadno od Nuštra. Tu se nije ništa našlo, jer je korito kanala provedeno nešto podalje od nje.

U gaboškoj okolici konstatovane su na desnom brijegu Vuke tri gradine. Iz jedne blizu gaboškoga pravoslavnoga groblja, koja se zove Šamčina, dobio sam prije više godina i muzeju darovao nepotpun željezni mač od prilike XVII. vijeka.¹ Druga se nalazi na zemljištu g. Réthyja istočno od sela, nešto podalje od Vuke (kota 93

na karti generalnoga štopa). Tu sam negda našao mnogo ulomaka od lonaca predhistorijskog doba.² Treća je 1 km zapadno od Gaboša na zakuki Vuke, dokle se u kolovozu 1893 regulacijom još nije bilo doprlo.

Jedna se gradina nalazi na Vuki 1·5 km. jugoistočno od sela Laslova. Odavle sam vidio u građevnoj pisarni u Gabošu 0·25^m dugo kovano željezno koplje sa tulcem za naticanje na držalo. Šiljak 0·14 dug, prama doljnoj se strani raširuje do 0·04^m Obli tulac na dotirnom mjestu sa plojkom ima sama 0·01^m u promjeru, ali se raširuje do 0·03^m prama doljnjem kraju, gdje ima dvije odgovarajuće si rupe za čavao, kojim se je koplje na držalu pričvrstilo.

Dr. J. Brunšmid.

Šest bilježaka iz listina XIII. vijeka.

U nekim listinama trinajstoga vijeka naišli smo na mjesta, koja nam se svojim nazivom čine osobito zanimljivima s arheološkoga gledišta, pošto se u njima napominju mjesta, koja se zovu: sepulchrum Seledini, sepulturae Sclavorum, sepulchrum Paxa vocatum, sepulchrum Hogye, poganenieve, pogana Gostun. Ova mjesta, koja se označuju kao grobovi — sepulchra, sepulturae — moraju pobuditi osobitu pažnju. I u Ugarskoj spominju listine XIII. vijeka „sepulturas paganorum“ poimence kod Požuna g. 1213, 1214, 1236, te kod Pešte,³ pa ove poganske grobove drže neki hunskim grobovima. Sepulchra Sclavorum, koja se kod nas spominju, bez sumnje su staro-hrvatski grobovi. Kakov je pako grob Seledinov, grob Paxa zvan i Hodžin, to prepuštamo tumačenju strukovnjaka. Pogane njive možda su zapuštene oranice, osobito u gorovitim prijedjelima, dočim se „pogana Gostun“ malo teže može protumačiti. U madžarskom jeziku gostun bi značilo zlatni pijesak (gosztány). Prema tomu bi pogana gostun bilo mjesto, gdje se nekoć ispiralo iz pijeska zlato, što je tim vjerojatnije, kad znademo, da se madžarske riječi često rabe u listinama madžarske kraljevske kancelarije. Bilo bi svakako vrijedno, da se ovi lokaliteti pronađu, čim bi se moglo riješiti to pitanje. Stvar je dakako teška, ali opet nije nemoguća, kad znademo od prilike približno mjesto, gdje je takav grob stajao.

Istina mnoga su imena rijeka, potoka, brjegova, nestala, ili su opet zamijenjena novim nazivima, radi čega je mučno na karti tačno odrediti mjesto takovoga groba. Ali još živu u narodu mnoga stara imena, koja se u najdavnijoj prošlosti spominju. Zato, kad bi se išlo za tijem, da se ustanovi mjesto spomenutih grobova, trebalo bi propitkivati za upitnim nazivom među narodom dotične okolice. Tako bi se moglo možda što zanimiva naći. Za bolju orijentaciju navesti ćemo redom u kratko opis dotičnih mjesta, u kojima se spomenuti nazivi spominju:

Sepulturae Sclavorum. U Tkalčića Monumenta hist. episcopatus zagradiensis I. str. 15. čitamo: Item in Wasca prima meta est Drawa tendens versus meridiem ad fraxinum signatam, hinc ad quercum signatam deinde ad finem silue Lovnuc, ubi est quercus signata, hinc per silvam ad maguam stratam, per stratam tendit versus orientem ad quercum signatam, que dividit terram civilium albensium, hinc versus meridiem ad quercum signatam iuxta paludem, deinde ad erectam metam in qua est quercus dividens terram Tome, inde ad metam terream, hinc ad colliculum, in quo est meta terrea, hinc ad rivum Zaganica, qui fluens versus orientem dividit metam cum sorore Marc, hinc tendit per semitam iuxta quam sunt arbores signate usque ad sepulturas Sclavorum

¹ Brunšmid u Viestniku X. (1888) str. 70, gdje je ime uslijed tiskarske pogreške nakaženo priopćeno.

² N. m.

³ Wenzel Codex Arpad. I XII.

inde per siluam ad rivum Losenica, qui dividit terram Tome, hinc fluit versus orientem ad metam terream, que dividit terram cum filiis Endus . . . hinc transit stratam que dicitur Wersemort usque ad Drawam, ubi sunt mete de terra . . .

Tu se opisuju mede posjeda Vaške u županiji virovitičkoj uz još ostale u potvrđnici kralja Emerika, kojom na molbu Dominika zagrebačkoga biskupa, potvrđuje kaptolu imanja njegova g. 1201.

Po tom opisu imamo te sepulture Sclavorum tražiti oko Vaške. Pošto su pako imena navedenih potoka tekom vremena izginula, ili se opet zamijenila novima, to je veoma mučno ustanoviti mjesto. To je gotovo nemoguće po karti učiniti, ali bi se možda dalo, kad bi se na samom licu mjesta istraživalo.

Sepeiorum Seledini. U istom Tkalčićevom djelu na str. 14. čitamo: „Item iuxta Odera prima meta est rivus Dabon, hinc tendit ad quercum Citei, que dividit metam Ioan, hinc ad pirum, de piro ad ulmum, quo stat meta terrea, hinc tendit ad metam lapideam, hinc ad arborem castaneam, a quo procedit ad tiliam iunctam quercui, hinc ad arborem, ab incolis nominatam vrsan, inde ad quercum sub umbra cuius transeuntes quiescunt, hinc ad flumen Culpa, quod fluit versus meridiem ad rivum qui dicitur parva Mosceniza, hinc ad sepulcrum Seledini, hinc ad paludem Pia-visemam, hinc ad locum Preidaca unde dirigitur versus orientem descendens ad rivum Zepniza etc . . .

Tu se opisuju u potvrđnici kralja Emerika g. 1201 mede posjeda kaptola zagrebačkoga, koji se sterao među Odrom, Dubenom i Kupom. Grob dakle Seledinov imao bi biti negdje među Odrom i Kupom u kutu što ga ove dvije vode čine od Dužice do Siska.

Sepulcrum Paxa vocatum. U listini od g. 1255, otisnutoj u citiranom djelu Tkalčićevom, čitamo na strani 105.: „inde per frutices pervenitur directe ad sepulcrum Paxa vocatum“.

Ovaj se sepulcrum napominje kao međašnje obilježnje posjeda (zemlje) Novaka, koji dozvoljuje kralj Bela IV. da ga crkvojnaci i nadalje uživaju, koju zemlju im je Jula darovao, i što je već brat mu Koloman potvrdio.

Posjed (terra) ili selo (villa) Novak, koje bijaše još u XIII. vijeku čistom hrvatskom župom „supanatus“, nije drugo nego današnje selo Novaci u županiji virovitičkoj kod Slatine, u blizini

Vaške, a u župi Sopje. — Prema tomu valja taj grob Bakše ili Baže tražiti u okolišu sela Novaka.

Pogana Gostun. U citovanom djelu Tkalčića na str. 119. čitamo: „deinde per metas cadit in Cochīnam, ubi Cochīna cadit ad magnam Botinam, et de Cochīna egreditur versus aquilonem (et) pervenit ad caput Cochīna, ubi est arbor gertean, sub qua est meta terrea, ab occidente autem commetaneus est Benedictus filius Buculo iobagio castri, deinde iuxta vineam vadit per metas versus aquilonem et pervenit ad locum, qui vocatur Pogana Gostun . . . deinde de meta ad metas eundo, pervenit ad lapideum . . . est iuxta Botinam et nomen monticuli est Pechta, deinde vadit per Botinam superius ad aquilonem . . .“

To nalazimo u opisu međa zemlje sv. Jurja (Belca) i Selnice (Konjšćine) u Zagorju. Prema tomu to mjesto Pogana Gostun ima se tražiti u Zagorju među Batinom i Belcem.

Sepulchrum Hogye. U regestu listine od g. 1256. (Kukuljević: Regesta. Starine XXVII. str. 6. br. regesta 707.) čitamo: „... meta incipit de Croarzka et cadit in fluuium Locholnicha, ubi fluvius Sarnovyk cadit in eundem, et vadit per fluvium Lipnicha et vadit inter duas vineas ad sepulchrum Hogye. De sepulchro vadit per viam que vulgo vocatur Povugno et cadit in Lipnicza . . .“

Taj grob Hodže (?) valja nam dakle tražiti negdje u Vukomeričkim goricama oko Lipnice ili Lučelnice. Bez sumnje što se ne može na karti naći, moglo bi se izviditi u tamošnjoj okolini.

Poganenive. U listini od g. 1283, koje se izvornik nalazi u arhivu grofa Ludovika Blagaja u Boštajnu u Kranjskoj, sadržavajući kupoprodajni ugovor među knezom Ivanom Okičkim, (sinom Jaroslava) te Radoslavom i Stjepanom Babonićem vrhu grada Lipovca, navode se potanko međe posjeda lipovačkih. U tom opisu međa spominju se Pogane njive (Poganienu). Kako su imena u toj ispravi navedenih brjegov a voda nestala, te danas zamijenjena novima, teško je ustanoviti po karti, gdje li je bilo to mjesto u samoborskoj gori, koje se zvalo Pogane njive. Ali svakako valja nam to mjesto tražiti između Vel. Lomnika, Dragonošca i lipovačke razvaline.

Ovo su dakle u kratko dotična mjesta, a sada nastaje zadaća riješiti putem ist aživanja, što i kakovi su to grobovi, koji nas napose osobito zanimaju.

E. Laszowsky.

Narodne priče o životinjama na poluotoku Pelješcu u Dalmaciji.

Prije poroda Gospodinova znale su govoriti sve živine.

Zmija je rekla:

„Uješću ljude u pete!“

„Ne! govori Gospodin, nego između očiju!“

Da ne bi rekao tako Gospodin, ujele bi zmije češće i više čeljadi.

U isto vrijeme, kada još nije imala svaka živina svoju točno određenu ulogu, rekao je glavoč:

„Uješću ljude na konjima, pa da niko ne ostane!“

„Ne, govori Gospodin, čorav tamo hodio i nikoga ne ujio!“

Radi toga lazi glavoč amo tamo i ne vidi. On je neprijatelj zmija, pa se često s njima bori. Čobani vidili su ga češće, kako kolje zmije. U sukobu sa zmijom svaki put, kad bi ga zmija ujela, pošao bi malo dalje, pa bi se izvalio po travi, rečenoj kostrić; ¹ iza toga dobije vazda više snage, pa se vraća u boj, dok ne pobijedi. U Trsteniku pripovijedaju istu stvar o kostriću i zmiji također o mački.

Zmija prije mogla je toliko raspečit gubicu, na široko, koliko je duga; ali gospodin Bog nju udario šibikom iza glave, tako, da joj došlo jedno usko mjesto iza nje. Zato ne može zmija gubicu više raspečit. ²

Pčela rekla je u isto vrijeme:

„Bario (bačvu) meda nosiću i koga ujedem, ne ostane!“

„Ne, govori Gospodin, nosi koliko možeš, koga ujedeš, ti ne ostaneš!“

Radi toga pogine pčela, ako koga ujede.

U jednoj kući razgovarala su se dva vola u jaslama, jedan, što su ga dobro, a drugi, što su ga slabo hranili; ovi bio je Gospodinov.

„Kako stojiš?“ govori prvomu.

„Dobro, imam vazda dosta sijena, poju me slano; a kako ti?“

„Naopako brate, nemam ništa! Malo sijena, lošu vodu. Ali znaš što? Kada bude Božić pobiću sve rozima u kući.“

Prepao se Gospodin i dao mu sada dobro jesti.

Radi toga govore u Crnoj Gori (blizu Janjine):

Koja slama najbolja?

Svaka dobra, al' Bogova najgora, ali još gore prazne jaslje.

Ko hoće sve razumjeti, što živine govore, mora ubrati cvijet od paprata (polypodium filixanes; u oči sv. Ivana; pođe li mu to za rukom može saznati i za svaku tajnu, i za svako blago, što je sakriveno. Ili mora tako učiniti, kako djetić jednoga zmijara. Zmijar je čovjek, koji na najvišem vrhu poluotoka Pelješca (Monte Vipera) pripravlja lijek od zmije. Pošto je imao važnoga posla jedan put u Orebiću (varoš ispod ovoga vrha), zapovjedio je djetiću, da na mjesto njega pazi u lonac, u kojem je kuhao meso od zmija. Nu tvrdo ga je opomenuo, da ništa od mesa ne okusi, jer isto je otrovno.

Djetić baš je jeo kruh, pa kad je meso u loncu kipjelo, ne mogao se uzdržati, e da ne uhiti od sala, što je preko kraja kapalo, nešto na kruh. Na jedanput, kad je kruh izjeo, razbistri mu se glava, i od toga časka je razumjeo sve, što su živine govorile.

Brzo na to vrati se zmijar sa gospodom, oba na konju, kući. Zareve zmijarev konj i gospodina kobila:

„Hodi, što si ostala?“ govori konj.

— „Lasno tebi govorit, ja ne mogu!“

Pa kako to?“

— „Ti nosiš dva srca, sebe i gospara, a ja četiri, sebe i srce u ždrijebetu, pa gospode i njoj srce u tijelu.“

Djetić zapita zmijara, kako to, da sad razumije sve, što živine govore, nu zmijar videći, kako je djetić saznao za njegovu tajnu, razljuti se i zapovijedi mu, da otvori usta. Djetić poslušao i zmijar mu pljune u usta, i djetić ne razumi više ništa od toga časka, što živine govore.

Na brdovitom Pelješcu ima više mazaga i to vara, nego konja, jer ovi ne mogu toliko podtinije kako mazga ili tovarica.

Pošto bez mazge seljak ne može na polju raditi, ima svaki Pelješćanin veliku brigu na mazge, koje čine ponos njegovoga pokretnoga imetka. Da mu ih nitko ne zareče (urok), stavlja na košaru rogove. Ako se mazga razboli, i ne će nikako ozdraviti, provuku joj u Crnoj Gori između prednjih nogu travu sprež (helleberus; provlaka, Haarseil). To čine tako, da nategnu kožu na označenom mjestu, pa ju šilom probodu, pro-

¹ sonchus oleraceus

² Po tom vanjskom znaku razlikuje narod zmiju u otrovne i neotrovne. Otrovnost vrsta Vipera

ammodites zbilja slučajno ima ovo uzko mjesto iza glava.

šiju i zavuku rečenu travu. Ista ostane pet šest dana, dok postane oteklina; onda se izvadi sprež i nažimlje se otoč, dok ishodi sukrvičina (gnoj); ide li gnoj teško na dvor, prosjeku oteklinu.

Inače običavaju bolesnu živinu kaditi dimom od duhana, ili ju stave na žeravu, na kojoj pale kosti od prasca, a veliku ljekovitu vrijednost daju kozovicu od prasca. Iza toga ne daju mazgi za jesti ništa zelena, ni studene vode, nego suhu hranu i ječma, a za piti mlaku vodu.

O tovaru zabilježio sam u Crnoj Gori slijedeću pripovjetku:

tovar reve u brdu,
muka mu je u grlu
čavatamo velepus
ne deri mi vreća
ne vrcaj mi međa¹
ako izade plavi vuk²
čapaće³ te u bokun⁴

Mazgi, konju, tovarici i bravu može puno nauditi i rožko ili gubava žaba (Bufo) kadgod i čovjeku, jer prouzrokuje kod njih nadum, kada ih je napuhala svojim otrovnim dahom.⁵ Protiv toga znaju pomoći žene, koje počmu živo „parati“ lukičićem (nož, koji svaka žena nosi radi poslova u kući i na polju na lancu oko pasa) i to od glave preko trbuha na rep, pa govori:

Pi! šta para
žabu gubavicu,
Pi! baci je u more,
da nje nije.

Kod rieči „Pi“ valja svaki put pljunuti. Radi toga i čobani, kad pasu ovce, brižljivo paze, da ne dođe blizu rožko, pa vide li ga, viču odmah:

Bježi žaba, ubiće te kapa!⁶

Dok gubava žaba može čovjeku i živini da nanese štete, to tim više, može da koristi žaba od koze (testudo) bolesnicima. Već stari su govorili: Koliko ima pečati (žaba od koze), toliko ima i lika. Razboli li se ko teško, rasijeku ju na polovicu, posiplju tamjanom i paprom, pa priviju na

poplate. To presiječe bolesniku febru (ognjicu). Na isti način rabi se na Pelješcu mačka ili piple, koje se živo raspolovi, pa s paprom privije na noge; samo treba, da je mačka ili piple sasvim crno.

Govore, da su tako ozdravili bolesnici, koje su već liječnici sasvim ostavili, kao neizlječive. Nu treba i paziti, da mačka ili piple puno doba ne stoji na mesu bolesnikovu, jer ga može i do smrti oslabiti.

Imiš, koji toliko nanese štete u kući i na polju, kadkad puno može koristiti bolesnomu čovjeku. Za bolesti od ušijuh naime nema ništa boljega nego ulje od golića ili slipca. Goliće zovu mlade miše, koje treba uhititi netom se iskote na gnoju, pa baciti ih u bocu sa uljem. Ovdje ih treba držati nekoliko mjeseci; što više tu leže, tim su bolji. Obično ih objese na špagić (vrpcu) na tavan. Zaboli li te uho, treba samo nešto nakapati od toga ulja u uho, pa će ti sigurno nastati bolje u uhu.

Katkada mogu se živine pretvoriti u strašila (nemaština; tako n. pr. kućak, mazga, koza, konj. Po sata hoda od Janjine na putu u Crnu Goru ima jedna stara razvalina još iz doba stare republike dubrovačke, o kojoj govori narod, da tu straši „lorko“. On ob noć čeka na jednom mjestu ove razrušene kuće na putnika, da bi ga mogao priposti. Jedan Crnogorac, koji je jednom okasnio vraćajući se iz Janjine kući, opazio je tamo lijepo pseto, pa ga je od milosrda uzeo u naručje s namjerom, da ga preda svojoj djeci za igranje. Nu što je dalje hodao, tim više mu se činilo, da je pseto postajalo teže, i to tako, da nije napokon mogao, da ga dalje nosi od težine. Netom ga spustio sav umoran na tle, nestalo je kućka. Na isti način može lorke na se uzeti i oblik mazge, tovarice ili konja. Ako putnik nanj uzjaše ne da više sa sobom vladati, pa raste sve to više u neizmjernu veličinu. Kad svane nalazi se putnik ili na visokom vrhu ili na krovu svoje kuće. Lorke naime narod računa u „napasti paklene.“

Dr. Oskar Hovorka pl. Zderas.

¹ međa = granice između dvaju vinogradah.

² plavi vuk = čagalj, kojih ima u Dalmaciji samo još na poluotoku Pelješcu i na otoku Korčuli.

³ čapati = uhititi, od tal. chiappare.

⁴ bokun = komad, od ital. boccone.

⁵ Znanstvenomu istraživanju pošlo je za rukom, da su zbilja našli kod baburače iza ušiju male žlijezde u koži sa otrovnim sadržajem. Otrov

je alkaloid prozvan Phrynin ili Bufidin, koji djeluje otrovno na krv životinja na isti način kao Digitalin

⁶ Sličnu formulu našao je Glück za stravu u Bosni. „V. O stravi“ Glasnik zem. muzeja za B. i H. 1890. V. imaju raspravu „Narodne medicine“ na poluotoku Pelješcu u Dalmaciji. Gl. zem. muz. za B. i H. 1900.

Plinius i narodna medicina u Dalmaciji.

Kad sam počeo pripravljati za štampu moju monografiju o narodnoj medicini na poluotoku Pelješcu u Dalmaciji,¹ namjerila mi se jednom slučajno knjiga C Plinii Secundi naturalis historiae libri XXXVII. Kod te prilike nagazio sam na nekoja mjesta osobito u odjelima XX—XXVII (u kojima govori o ljekovitim bilinama), pa mi je odmah u oči pala nekakva zbilja čudnovata analogija između lijekova, što ih on preporučava i onih, što ih još dan danas upotrebljava kao kućna sredstva iz narodne medicine puk na Pelješcu. Sličnost i uporaba pojedinih lijekova nije bila dakako uvijek sasvim identična, nego u opće mogao sam naći još dosta razlike u detailu; ali stvarno slažu se kadikad zbilja nekoji prepisi Plinijevi sa pretpisima danjašne narodne medicine na Pelješcu, nekoja pak mjesta dapače potpuno se podudaraju i doslovce sa danjašnjim nazorima Pelješćana — tako, da bi si mislio, da su ovi marljivi, ali dijelom još analfabetični seljani imali vremena, da čitaju latinske knjige, te da crpe svoje iskustvo iz Plinija

Iz početka mislio sam, da je to samo prazan slučaj, te sam se u svojoj oportunističkoj ideji tim više zabavljao, što sam više sličnijih točaka našao, uvažujući, da se i na drugom polju ljudske djelatnosti ovakove pojave događaju i to između naroda, kod kojih radi velike zemljopisne udaljenosti ne možemo ni iz daleka da pomislimo na nekoje aktualne doticaje. Nu što sam više u Plinijevoj knjizi čitao, sve to više nagazio sam na čudnovato slične podatke, tako da sam ih počeo bilježiti i sravnjivati. Premda sam si vazda ostao svjestan činjenice, da pod istim uvjetima u cijeloj prirodi nastaje isti učinak, ipak sam morao priznati, da ovu pojavu u igre proste prigode ubrojiti ne smijem. Zavisi li ova srodnost i sličnost dotičnih lječničkih prepisa na prigodi, ili zbilja na nekoj neposrednoj tradiciji, tim se ne mogu za sada baviti; zanimljivo bi bilo, da i koji drugi znalac i prijatelj narodne medicine istraži eventualnu analogiju na drugim (u rimskom smislu) barbarskim mjestima u Evropi, da li se sa Plinijem slažu ili ne. Ja sâm za sada ću se samo na to ograničiti, da pažljivomu čitaocu dotična mjesta predočim i goli factum konstatiram, da su za vremena Plinijeva

nekoja ljekovita sredstva na isti način rabila, kao danas u narodnoj medicini na Pelješcu.

Sličnost Plinijevih naputaka sa sadašnjim empyričkim sredstvima na poluotoku Pelješcu pada nam osobito u oči kod vrsti Allium. Poznata ova vrst kućnoga zelja iz familije Liliaceae broji slijedeće najraširenije species:

allium cepa, kapola, luk;
allium sativum, češanj;
allium porrum, ljutika.

Luk uživa kod puka na Pelješcu velik ugled; ne samo što ga treba smatrati kao skoro svakdanji pridavak k hrani, drže ga Pelješćani za sredstvo, koje čisti krv, razbistri glavu i čuva zdravlje. Gledajmo, što piše Plinius o istom predmetu u svojoj Naturalis historia L. XX C. 5. 20: Asclepiadis² schola ad colorem quoque validum profici hoc cibo et, si ieuni cotidie edant, firmitatem valetudinis custodiri, stomacho utilis esse, spiritus agitatione ventrem mollire, haemorrhoidas pellere. Regbi doista, da riječ po riječ govore Pelješćani, kao da bi bili čitali Plinija.

Češanj, koji botanički stoji tako blizu luka, upotrebljavaju Pelješćani za t. reč. „dizanje poganice“³ u oku i za liječenje leukoma. Bolesnik ide muškom ili ženskom „špecialisti“ za oko, koji takne oštrim dijelom češnja „puficu“ na oku, t. j. mjehurčić, kako isti običava nastati na roženici pod oblikom malog čvorčića na roženici (herpa.) Slično rade kod hroničke magle na oku (leukom), ili kako ju zovu na Pelješcu „kljun u oku“. Osim cijelog češnja kapnu kadgod i soka iz češnja, gdje god i iz luka. O istom predmetu govori Plinius, samo što se sve odnosi na luk, na mjesto na češanj: suco (cepae) et cicatrices oculorum et albugines et argema inunxere. (L. XX. C. 5. 20.) Isto dakle sredstvo, kojemu se danas mi lječnici smijemo, te radi kojega možda neko već si učinio naglo mnijenje o tobožnjoj nemudrosti Pelješćana, ili čak svih Dalmatinaca, rabili su odlični Rimljani u ponosnom velegradu već nazad skorom 2000 godina, kad još nije bilo ni početka okulistike!

Još dva mjesta iz Plinija o vrsti allium hoću da navedem, koja nam pružaju veliku analogiju sa današnjim nazorima narodne medicine na

¹ Narodna medicina na poluotoku Pelješcu u Dalmaciji. Glasnik zem muzeja za B. i H. 1900.

² Asklepiades bio je glasoviti grčki lječnik rodnom iz Pruse u Bithynije, koji se kašnje nastanio u Rimu; on je liječio metodički, te zastupao

mnijenje, da osim ljekovitih sredstava treba osobito paziti na hranu bolesnika i postupati dijetetično.

³ V. Glasnik 1900 str. 25.

Pelješcu. Plinius naime govori o luku: (Cepe sativae) ulcera oris sanare (traduntur) commanducatae cum pane (L. XX. C. 5. 20.) malo pak dalje o češnju: (alium) extrahit fistulis vitia cum sulphure et resina, etiam harundines cum pice.¹ Slično radi, premda s malom razlikom, puk u istom slučaju na Pelješcu. Igle, koje su ušle duboko u meso, ne odstranjuju na Pelješcu možda kirurški, nego traže, kako da bi ih izvadili na krvavi način, polako, stavljajući na bolesno mjesto ponajviše salo od puha, ali i različitih trava. Lijek je različiti, ali postupanje isto.

Još veću srodnost između Plinija i Pelješćana nalazimo u mnijenju o djelovanju vrsti alium i drugih biljka na ujed od zmijske i različitih drugih otrovnih živina. Na drugom mjestu² opširno sam naveo, kako su zmijske na Pelješcu česte i kako Pelješćani njihov ujed liječe. Iz knjige Plinijeve doznajemo, da i u Rimu za njegovo doba zmijska bilo često. Što čudo, da su se i Rimljani bavili liječenjem posljedica ujeda ovih podmuklih stvorova?

Na Pelješcu poznati su kao ljekovita sredstva protiv ujeda od zmijske luk, češanj i ljutika. U okolicama Dubrovnika govore, da je tu živio nazad više godina neki zmijar Musladin, koji je golim rukama hvatao zmijske, te ih zatvarao u dinje, pa tako prodavao učenjacima; kasnije su doznali, da si je isti čovjek vazda prije zmijolova natro ruke sokom od ljutike. Na Pelješcu pomažu čobani i čobanice, kad idu u grm za ubrati drva, ruke češnjom ili lukom, da ih ne ujede zmijska, jer vjeruju, da vonj ovih biljka goni zmijske

I Plinius govori, da zmijske ne mogu podnijeti vonj od ljutike: Alio magna vis, magnae utilitates contra aquarum et locorum mutationes. Serpentes abigit et scorpiones odore atque, ut aliqui tradidere, bestias, contra omnis ictus medetur potu vel cibo vel inlita . . . (L. XX. C. 6. 23.)

Takoder i luk Plinius preporučuje kao lijek za ujed od zmijske, o češnju pak čitamo: sucus (porri) et ad serpentium scorpionumque ictum biturum cum mero (L. XX. C. 6. 21) malo dalje: inlitis foliis (porri) sanantur bestiarum morsus ex aceto, item serpentium aliorumque venenatorum.

I travu ovjan (inula squarrosa) hvale Pelješćani kao izvrsno sredstvo protiv ujeda od zmijske,³ Plinius pak zabilježio je o njemu: Inula venenatorum morsus abigit (L. XX. C. 5. 19.) Djeteljinu (trifolium pratense) rabi narod na Pelješcu⁴ i Plinius na isti način kod ujeda od zmijske. Trifolium scio credi praevalere contra serpentium et scorpionum ictus (L. XXI. C. 21. 88)

Na Pelješcu poznat je još osim toga ječam protiv zmijskoga ujeda. Plinius pak o njemu piše: (Farine ex hordeo) ad multipedae morsus cum melle, ad serpentium in aceto . . .

Osim toga traži narod na Pelješcu lijek protiv ujeda od bijesnoga psa. Vidili su naime u staro vrijeme jednom seljaci, kako je jedan tezak, kojega je ujeo bijesni pas, i kojega su zatvorena ostavili njegovoj sudbini, pojeo u svojem ludilu silu češnja, pa ozdravio. Ovo empyrički ispitano sredstvo spominje i Plinius ne samo o češnju, nego i o luku, i to: (cepe sativae sanare traduntur) et canis morsus virides ex aceto inlita, aut siccae cum melle et vino, ita ut post diem tertium solvantur (L. XX. C. 5. 20.); dalje o češnju: canum morsus in quae vulnera cum melle inponitur (L. XX. C. 6. 23.)

Iz mnoštva čudnih analogija hoću još naglasiti r u t u; ruta graveolens iz familije rutaceae; ova je biljka među sredstvima narodne medicine na Pelješcu veoma obiljubljena. Ako ženska „na polju okisne“ i „fermaju njoj stvari“ (Dysmenorrhoea, Amenorrhoea), skuhaju njoj rutu, pa daju za popiti. Ako ženskima „padu noge“ (t. j. ženska oslabi), običavaju ih mazati rutom, pofriganom na ulju;⁵ na isti način rade kod revmatike.⁶

Skoro u punom suglasju piše Plinius o rutici: (ruta) volvas aperit, corrigitque conversas inlita in melle toto ventre et pectore (L. XX. C. 13. 51.); nekoliko pak redaka dalje: urinam quoque vel cruentam pellit, feminarum etiam purgationes secundasque.

Nu ruta biti će da je osim toga već od davnine poznata bila na Pelješcu kao lijek protiv zmijskoga ujeda i otrovnih pauka. Čobani i žene na Pelješcu, idu li ubrati travu ili drva u gori ili

¹ Isto svojstvo pripisuje Plinius i medu: (mel) aculeos et omnia infixata corpora extrahit (L. XXI. 14. 46.)

² V. slijedeće moje rasprave o tom predmetu: Schlangenglauben. Aus dem Volksglauben von Sabbioncello. (Zeitschrift für österr. Volkskunde. Wien 1897.) Nekroza tetive uslijed ujeda zmijske. (Ličnički vjestnik. Zagreb. 1898.) Životinjski

otrovi. Predavanje na kongresu liječnika kralj. Hrvatske. Zagreb 1899.

³ Sr. Glasnik 1900 str. 16 i Zeitschr. für österr. Volksk. 1897.

⁴ l. c.

⁵ Glasnik l. c. Str. 19.

⁶ Glasnik l. c. str. 34.

šumi, odsijeku prutić od rute, i šibajući š njom pred sobom, govore slijedeću pripovijetku:

U ime Boga i Sv. Pavla
ne bojim se zmije ni pauka,
nego Boga i Sv. Pavla;
prida mnom je rute i tamjana
i kamena od Sv. Pavla!

Sad se prekrste tri puta, pa misle, da ne će iza toga na nikakvu zmiju nagaziti. Za vremena Plinijeva i u Rimu je bila valjda ruta često upotrijebljena; Plinius pripisuje joj veliku ljekovitu moć: *Simili modo contra serpentium ictus, utpote cum mustelae dimicaturae cum his rutam prius edendo se muniant. Sed valent et contra scorpionum et contra araneorum, apium, crabronum, vesparum aculeos et cantharidas ac salamandras canisve rabiosi morsus* (L. XX. C. 13. 51.).

Prvi odjel ovog mjesta iz Plinija spominje nas na posebnu jednu narodnu pripovijetku na Pelješcu, koja se sa Plinijevom izrekom slaže, samo što na mjesto lasice (*mustela*) stoji glavor (*pseudopus apus*), na mjesto pak rute kostrić (*sonchus oleraceus*).¹ U jednom selu pak na Pelješcu (Trstenik) govori priča na mjesto o glavoru i o mačci. Rečene životinje, priča narod, u sukobu sa zmijom, ako ih ista ujede, idu stranom, izvale se na kostriću, pa se iznova bore sa svojim neprijateljem, dok ne pobijede.

Ž u t j e n i c a (*cichorium intylus*) iz familije *Compositae* broji na Pelješcu među najbolje poznata domaća i kućna sredstva, te se upotrebljava kod cijele silesije različitih bolesti. Narod o njoj govori, da gasi krv, razbistri glavu, da pretvori žutu boju mokraće u zdravo bijelu. Osobito rabe ju kod različitih posljedica hroničke groznice. I protiv haemoroida ju hvale, t j. haemoroida u raširenom smislu riječi, jer pod tom riječi ne razumijevaju samo one poznate modre čvorčice oko riti, nego misle, da ima sličnih i na drugim organima ljudskoga tijela, na pr. na jetrima, u slezeni, na crijevu i t. d., te da su najbolji znak unutarnjih haemoroida modre žilice u koži oko nosa — dakle sve ono, što zove znanstvena medicina *hyperaemia*.²

Cichorium refrigerat. In cibo sumptum et inlitum collectiones, succus decocti ventrem solvit, iocineri et renibus et stomacho prodest. Item, si in aceto decoquatur, urinae tormina discutit, item morbum regium e mulso, si sine feбри sit. Vesicam adiuvat. (L. XX. C. 8. 30.)

Biljka m o ž u r a n (*origanum majorana*) služi na Pelješcu za pripremu t. zv. vode „za straha“. Boluje li dijete od straha,³ uzmu tri vrha možurana i tri vrha ivice trave, stave u čašu s vodom, pa pokriju „našupkanom modrom kartom“ i križem otvorenim škarama. I Plinius spominje možuran proti praecordijalnoga straha: (*Tragoriganum*) *efficacissimum, stomacho acida ructanti, et praecordiis* L. XX. C. 17. 68.

Sok od nezrelog ploda s m o k v e (*ficus carica*) poznato je na Pelješcu sredstvo za dizati bradavice na prstima. Nu već i Plinius je zato znao, jer piše o tom predmetu: *Fici succus lacteus cum axungia verrucas tollit* (L. XXIII. C. 7. 63.).

Osim ovdje navedenih narodnih i kućnih lijekova na Pelješcu, koji se u svojoj uporabi više ili manje slažu sa onima, koje Plinius spominje, mogao bih još cijeli niz drugih zanimljivih nabrojiti n. pr. svinjsko salo, med, vino, ocat itd.; nu bilo bi to prosto gomilanje stvarih istog predmeta, koje bi sigurno čitaocu dosadilo, pa cijenim, da gore spomenuti podaci dostatno davaju dokaz srodnosti. Što se tiče uzroka ove srodnosti, bit će valjda teško istu jasno rastumačiti, dok se tkogod ne nađe, tko će velikom marljivošću cijelog Plinija u naznačenom pravcu da prouči, ali zajedno i da sravni sa narodnom medicinom drugih naroda. Jednom riječi: treba još sličnih drugih prisposobljanja i radnja, jer sve, što za sada možemo reći, počiva samo na prostoj špekulaciji i gubi naravno na nutarnjoj vrijednosti.

Svako će lako priznati, da tu ima tri mogućnosti: ili je prešla rimska medicina iz Rima u Dalmaciju, ili u protivnom smislu, ili je slučajno baš tkogod na Pelješcu u našem vijeku crpio svoju narodnu lječničku znanost upravo iz Plinijeve knjige (ili iz prijevoda), pa ju po cijelom poluotoku raširio.

Ova zadnja mogućnost ima najmanje vjerovatnosti. Ljudi, koji bi znali tako dobro latinske knjige čitati, da svoje znanje nadopunjuju iz istih, pa da bi za ljekovita sredstva izabrali baš Plinija, a ne kojigod modernu knjigu iz našega doba, ta pomisao bi bila sigurno sasvim prisiljena i absurdna *hypothesa*. Jedine svećenike, koji znadu dobro čitati latinski, mogli bismo smatrati za širitelje Plinijevih nauka; svećenici se naime često bave mimogredno lječništvom u mjestima, gdje ne ima lječnika. Ali i ovoj pretpostavci protivi se već iz prijava naš zreliji sud. Bez obzira na poteškoće, s kojima bi trebalo, da se ovi nazori

¹ Sr. Nekroze tetive uslijed ujeda od zmije. Lječ. Vjesnik. Zagreb.

² Glasnik l. c. str. 34.

³ Glasnik l. o. str. 21, 33.

zbilja po cijelom poluotoku ne samo rašire, nego i uzdrže, moram naglasiti, da rečena ljekovita sredstva ne čine na poznavaoaca narodne duše utisak, kao nešto umjetno navrnuta, nego zbilja su to nazori, koji su doista iz davne starine prešle od oca na sina u krv potomaka. Osim toga smo vidjeli, da ova sredstva nisu sa onim Plinijevim identična, nego da opstoji dapače još dosta razlike između njih. To su naprotiv izreke, običaji nazori, koji nisu poznati možda u jednom selu, nego ih poznaju više ili manje svi stanovnici na istoku ravnom mjerom kao i na zapadu poluotoka.

Idemo li dalje i pitamo li temelji li se ova analogija na nekakvom putovanju ili izravnoj importaciji ovog empyričkog iskustva iz Rima u Dalmaciju, to moramo priznati, da i ovo ne može biti puno vjerojatno; jer nije bilo više Rimljana, kad su se današnji hrvatski stanovnici Pelješca nastanili na poluotoku; ovi pak došli su iz susjedne Bosne i Hercegovine preko neretvanskog mora. Rimsko carstvo za ono doba već se je sasvim raspalo. Dokazano je jamačno, da su Rimljani bili na poluotoku i to barem mimogredno, te da su ovdje ostavili svoje tragove.¹ Radi toga moramo spomenuti jednu mogućnost, da su naime prvi hrvatski pradjedovi današnjih Pelješčana mogli doznati ove porabe od autochtona poluotoka, t. j. od svojih pretšasnika, koji su prije njih na Pelješcu živjeli. Nu o tome žalibože nisu se sačuvala nikakve poblize vijesti i dokazi, današnji pak historici tvrde, da su prvi hrvatski kolonisti amo došli na prazni neobitavani poluotok.

Treća mogućnost, da je znanje rečenih narodno-medicinskih sredstava iz Dalmacije prešlo u Rim, čini se već na prvi pogled slabo vjerojatna. Već pomisao na ovu mogućnost, kao da bi učeni, visoko izobraženi Rimljani mogli crpiti slično iskustvo od tadašnjih divljih dalmatinskih barbara, protivi se prividno svakomu dalj-

njemu razglabanju. Nu nemojmo ni ovu mogućnost sasvim iz našeg vidokruga izgubiti, i ispitajmo, pretražimo nešto dalje, vidjet ćemo, da i ovu okoluost ne smijemo sasvim isključiti, dakako na nešto drugi način.

Plinius naime sam priznaje, da je njegovo djelo, koje se bavi ne samo medicinom, nego i prirodopisom, zemljopisom, povješću, umjetnošću itd. samo kompilacija iz drugih suvremenih i prijašnjih djela; on izvješćuje pak nadalje, da je nakupio oko 20.000 bilježaka iz različitih drugih spisa, te iste nadopunio vlastitim iskustvom i naukom. Uprav radi toga ima njegovo djelo za nas tako veliku cijenu, jer spisi i knjige ovih starijih pisaca su se tijekom vremena za nas sasvim izgubila. Idemo li dalje, moramo priznati, da medicinsko iskustvo rečenih starijih pisaca doista nije bilo od istih jednostavno izmišljeno, nego da su ih sigurno upravo iz naroda sakupili, pa brižljivo zabilježili.

Cijenim napokon, da su ova iskustva svakako sasvim stara, i to da su dijelom datirala možda još od onog doba, kad još Rimljani i Grci nisu bili u svojim opredijeljenim zemljama, nego još na putu u iste. Držim dakle ovu narodnu medicinu za ostatke ovog prastarog iskustva, koje su baštinili od svojih indoevropskih djedova.

Ovo mnijenje pretpostavlja naravno, da su se ostaci ove prastare narodne medicine sačuvali i kod drugih evropskih naroda. I zbilja sam osvjedočen, da bi pažljivi prijatelji narodne medicine slične podatke naći mogli i na drugim mjestima. Onda bi stoprv moje gore izrečeno mnijenje dobilo više vjerojatnosti i reelne potpore.

Treba dakle, da dalje i brižljivo bilježimo našu narodnu medicinu, jer do sada razmjerno malo se je u njoj uradilo, ali treba i nadalje da se požurimo, jer u našem vijeku pare i elektrike brzo će ovih dragocjenih tragova nestati.

Dr. Oskar Hovorka pl. Zderas.

Prehistorijske starine iz rumske okolice.

U zbirci g. Josipa Hondla, umirovljenoga nadzornika vlastelinstva grofa Pejačevića u Rumi, nalazi se priličan broj predmeta prehistorijskoga vremena, koje je on sabrao na raznim mjestima prostranoga toga vlastelinstva. Ta nalazišta jesu:

1. Neuhof pusta, 5 km. istočno od Malih

Radinaca. Tu su tri velike gomile, od kojih je g. Hondl kroz jednu dao prokopati jedan šamac, ali nije tom prigodom našao nikakvih predmeta. Narod tamo navodno pripovijeda o tim prehistorijskim grobovima, kako su negda tri diva htjela sastaviti Dunav sa Savom, pa da su u tu

¹ Sr. moje arheološke članke u Mitth. der Centralcommission für Erhaltung der Kunst- u.

histor. Denkmale. Wien“ 1898 i u „Glasniku“ zem. muz za Bosnu i Herc.“ Sarajevo 1899.

Sl. 97. Posude prehistorijskoga doba iz rumske okolice: 1 i 5 ($\frac{2}{5}$ nar. vel.) i 6 ($\frac{1}{5}$ nar. vel.) iz Moje volje, 4 i 7 iz Dobrodola ($\frac{2}{5}$ nar. vel.), 2 iz Beške ($\frac{1}{2}$ nar. vel.), 3 iz Indije ($\frac{1}{2}$ nar. vel.).

Sl. 98. Koplje
la tènskoga
doba iz Moje
volje. $\frac{1}{5}$ n. v.

svrhu iskopali Jarčinu. Opazivši, da im ono, što su naumili bili, nije uspjelo, odbaciše svoje lopate, iskopav si prije te grobove, u koje ih je njihova sestra zatrpala. — U Hondlovoj zbirci ima iz Neuhofa jedan zapor i 20 komada 0 05 m. dugih članaka od bronsanoga pojasa halštatskoga doba, kakovih se je u Slavoniji već na više mjesta našlo, kao n. pr. u Adaševcima,¹ kod Novih Jankovaca, Vognja, Boljevaca itd.

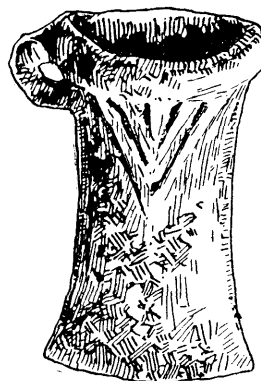
2. Moja volja pusta, 3 km. zapadno od Indije. Na guvnu kod ovčarnice zapadno od pustare nalazi se prehistorijsko groblje sa urnama. Odavle ima g. Hondl 0 32 m. visoku grafitiranu urnu od tamnosmede pečene zemlje (sl. 97. br. 6). Promjer joj iznosi na zjalu 0 28, a dole 0 16 m. Na trbuhu je posuda urešena vertikalnim zarezima i ima četiri šiljato završujuća gore uzvinuta nastavka. — I kod cigljane je nađeno grobova. Iz jednoga groba potječu dvije posudice sa dvije ručice i ovisokim nožicama, jedna (sl. 97. br. 5) 0 12 m, a druga (sl. 97. br. 1) 0 10 visoka. Sproviđene su sa dva reda gukica na tijelu i sa dva šiljata nastavka na zjalu, tamo gdje se prisastavljaju ručice. Spadaju u bronsano doba, pa je zanimivo, kako se je na njima nastojalo oponašati tehniku, rabljenu kod proizvodjenja posuda od kovnoga lima. Odavle je još nekoliko komada posuda i više

uteza od pečene zemlje, razne veličine i oblika; većim su dijelom urešeni urezanim ornamentima.

Prigodom kopanja šamaca kroz drvored iz Moje volje u Krak i Nikolin stan našlo se je 0 57 m. dugo željezno koplje (sl. 98) la tènskoga doba, kojemu je šiljak na gornjoj strani u staro doba namjerice presavinut, valjda kada se je u nekakov grob, na koji se je tu naišlo, polagalo.

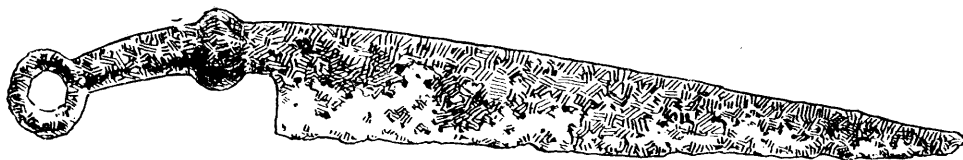
3. Inđija pusta između Indije i Beške. Odavle je jedan lijepo geometrijskim ornamentima urešen mali vrč (sl. 97 br. 3) crne boje, 0 055 m. visok, koji spada valjda u bronsano doba.

4. Beška. Odavle su: a) Mali vrč (sl. 97 br. 2) od tamnosmede zemlje, 0 055 m. visok sa visoko uzvinutom vertikalnom ručicom. Na vratu je urešen duplim redom cikcak linija. b) Lijepo patiniran bronsani kelt (sl. 99) sa ušicom, 0 105 m. dug, sa urešom na obje strane. c) Željezni mač za udaranje (sl. 100), 0 46 m. dug. Sjecalo trokutnoga oblika samo je na doljnoj strani oštro; dugo je 0 36 m., a pri dršku 0 055 široko. Otanki držak prisastavlja se čvorom na sjecalo, svija nešto dole i završuje karikasto. Kroz tu kariku je negda prolazio čavao, koji je držao drvene ili koštane pločice, kojima je držak obložen bio.

Sl. 99. Bronsani kelt iz
Beške. $\frac{1}{2}$ nar. vel.

5. Krak pusta između Indije i Malih Radinaca. Odavle je nekoliko prehistorijskih posuda.

Sl. 100. Željezni mač iz Beške. $\frac{1}{4}$ nar. vel.

6. Petrovci kod Rume. Odavle ima g. Hondl jednu zemljanu urnu bronsanoga doba, koja je slična onoj prvoj iz Moje volje, samo što je mnogo manja i što ima samo dva šiljasta na-

¹ Hoernes u Mitth. d. prähistor. Comm. der k. Akad. d. Wiss. I. 5. str. 283.

stavka mjesto četiri Visina joj iznosi 0·21 m., gornji promjer 0·145 m., a doljni 0·08 m.

U zbirci g. E. Purgera, ravnatelja rumškoga vlastelinstva, nalaze se neki predmeti, koji potječu iz jednoga ili više grobova halštatskoga doba, koji su se našli, kada se je gradio kolodvor u Vognju.

To je deset komada 0·058 m. dugih članaka od bronsanoga pojasa, kao što je onaj u g. Hondla iz Neuhofova, pa više komada biseraka od modroga, žućkastoga i zelenkastoga stakla sa umetnutim modrim okancima.

Dr. Jos. Brunšmid.

Stari novci iz potoka Medveščaka u Zagrebu.

Kada se je god. 1899 izvodila kanalizacija u starom sada napuštenom koritu Medveščaka u Zagrebu, našli su radnici u ulici Potok češće na pojedine novce i predmete. Gradsko poglavarstvo zagrebačko naredilo je, da se nađene stvari radnicima oduzmu, pa je jednu partiju tamo nađenih novaca predalo narodnomu muzeju; druge je istomu zavodu predao g. Josip Pavličić. Veći dio pridržali su si radnici, pa su, što je bilo bolje, prodavali raznim privatnicima, a obične novije austrijske novce su pobacali.

Novci iz Medveščaka u toliko su instruktivni, što nam pokazuju, kada su sve obale „potoka“ bile nastavane, tako da su se pojedini novci mogli izgubiti i dospjeti u potočno korito. Koliko za sada znamo, najprije se je uz „potok“ stanovalo u otvorenoj naselbini u rimsko carsko doba. Dokazuje to pet rimskih bakrenih novaca: od carevića *Germanika*¹ († 19; novac je kovan istom iza g. 41 posl. Kr.), od *Vespasijana* (69—79) ili *Tita* (79—81; novac veoma izlizan), od carice *Faustine starije*, supruge *Antonina Pija* (138—161; revers sa napisom *Augusta*), od cara *Proba* (276—282) i od carevića *Crispa* († 326), najstarijega sina *Konstantina Velikoga*. Ovi novci potvrđuju već i od prije poznatu činjenicu, da je Zagreb u rimsko doba bio nastavan, a bio je valjda selo, koje je spadalo pod općinu *Andautoniju* (Šćitarjevo).

Medu novcima, koje sam ja vidio, nema nijednoga iz cijeloga srednjega vijeka sve do pod kraj XV. stoljeća, ali sam iz pouzdana izvora doznao, da se je našlo nekoliko pfeniga zadnjih akvilejskih nadbiskupa iz XIV. i XV. stoljeća. Počamši od konca XV. vijeka pojavljuju se pojedini novci, a obilnije su zastupani bakreni novci XVIII. i XIX. vijeka. Ako bi se iz toga htjelo izvoditi zaključak, onda bi se moralo reći, obale „potoka“ u starije su doba prije XVIII. vijeka bile slabije napučene, a tekar zadnjih 150 go-

dina imala je ulica Potok nešto gušće žiteljstvo. Novci novijega doba iz „potoka“, koji su predani narodnomu muzeju, jesu slijedeći:

Ugarska. *Matija Korvin*. Denar (ulomak) — *Ferdinand I.* Falsum kremničnoga denara od god 1551. — *Matija II.* Kremnički denar (godšte izlizano).

Slezka. *Leopold I.* Groš od g. 1696.

Štajerska. *Karlo VI* Srebrna krajcara od g. 1733

Austrija. *Franjo I.* Groš od god 1764 *N B* i bakrene krajcare od g. 1761 *G* i 1762 *G* i *W*.

— *Marija Terezija*. Bakreni pfenig od godine 1759; krajcare od g. 1760 *W*, 1761 *P*, 1762 *C*, *K* i *W* (3), 1780 *K* i *W* (2); ugarske bakrene polture od g. 1763 i 1765 i ugarski bakreni denari od g. 1763 (4 kom.).

— *Josip II.* Krajcare od g. 1781 *A* i *S* i 1790 *S* (4 kom.); $\frac{1}{2}$ krajcare od g. 1781 *A* (7) i *B*; $\frac{1}{4}$ krajcare 1781 *A* (2).

— *Franjo II.* (I.) 2 soldi za *Goricu* od g. 1799 *K*; 6 krajcara od g. 1800 *A*, *B* (2 kom.) i *S* (2); 3 krajcare 1800 *A* (2), *B* (2), *S* (2) i jedna sa izlizanim kovničkim slovom; 1 krajcara 1800 *A* (11), *B* (3), *S* (9), nejasno slovo (2); $\frac{1}{2}$ krajcare 1800 *A* (2); 30 krajcara 1807 *A*; 15 krajcara 1807 *A* i nejasno; 3 krajcare 1812 *B*; 1 krajcara 1812 *B* (4), *G* i *S* (2); 1 krajcara 1816 *A*; $\frac{1}{2}$ krajcare 1816 *A* i *S*; $\frac{1}{4}$ krajcare *S*; 3 centesima od g. 1822.

— *Franjo Josip I.* 6 krajcara 1849 *A*; 2 krajcare 1851 *B*; 1 krajcara 1851 *A* (2); 1 krajcara 1858(?); $\frac{5}{10}$ za *Lombardiju* i *Mletačku* od g. 1862 *A*.

Inozemski novci, koji su bili u Zagrebu u prometu, jesu:

Mansfeld, grofovi. Groš od godine 1518. *GROS · NOV · COM · DO · D · MA · 18* Grb. *C* GROS · NOVVS · COM · DO · D · MAN* Grb. *AR*; Dm. 27 mm.

¹ Rub toga novca, kojemu je površina namjerice oštećena, sabit je tako, da je novac dobio oblik austrijske dvokrajcarke od g. 1851. Htjelo se

dakle valjda s tim novcem prevariti i prometnuti ga pod večer kao tobožnju dvokrajcaru.